

1 augusti 2025

Med varma hälsningar från Sommarmötet med generalkapitel!

I brevet för augusti månad tar vi del av visitorernas hälsningar som delades med kommuniteten under en av kapitelsamlingarna under förra veckans sommarmöte. Ett möte som var av mycket stor betydelse för vår kommunitet. Öppningsföredraget var ett försök av kommunitetens preses, Jonas Eveborn, att säga något om kommunitetens spiritualitet, nuet och framtiden under rubriken; *Identitet och riktning*. Föredraget finns att lyssna till via kommunitetens Youtube-kanal via följande länk:

<https://www.youtube.com/@ekumeniskakommunitetenibja6329>

Där finner ni också de mycket matnyttiga bibelstudierna över första Korinthierbrevets tredje kapitel som hölls av Emma Audas och biskop Esbjörn. Rebecka Hedén Judt som var annonserad att hålla det ena studiet under Sommarmötet blev förhindrad på grund av en begravning och ersattes av Emma, som är kommunitetens vice preses. Rubriken för årets möte *Men Gud gav växten* är hämtad ur detta kapitel.

En viktig sak under dagarna var att vi fick rikta kommunitetens stora och innerliga tack till biskop Esbjörn Hagberg som efter åtta år i rollen nu lämnade uppdraget vidare till biskop Åke Bonnier. På bilderna ser ni avtackningen av Esbjörn då han mottog Robin Johanssons handmålade ikon *En enda kyrka* och biskop Åke i samband med dopbekräftelsen under söndagens festmässa då Fredrik Lignell och Esbjörn genom handpåläggning bad för biskop Åke och den uppgift som visitor ur episkopal tradition som från och med då bärs av honom.

Foto: Zandra Erikshed

Foto: Zandra Erikshed

Hälsning från Fredrik Lignell

En del i visitorernas uppdrag handlar om att lägga örat mot marken och uppfatta vad som sker i kommunen. Det vi tycker oss höra är att det senaste året inte präglats av så mycket dramatik. Efter några mer turbulenta år är smaken att det skett mer under ytan än ovan jord. Både kyrkans erfarenhet och Bibelns ord påminner oss om att det ofta är i det fördolda, just under ytan, det viktigaste händer.

Psalmisten skriver: ”Han förde mig ut i frihet” (Ps 18:20). Denna frihet verkar alldeles avgörande, och något som varje individ och gemenskap gör väl i att vårda. I Svenska Folkbiblens översättning av samma vers står det: ”Han förde mig ut på rymlig plats”. Här tecknas en vacker bild som jag ofta återkommit till. Där är det inte trångt, utan platsen Gud ställer oss på är präglad av rymd. Här kan man röra sig. Kyrkans tidiga vägledare uttryckte detta drastiskt: Tvånget kommer från demonerna, men där Herrens Ande är, där är frihet.

Den där rymden är given av Gud, och jag kan riktigt se hur Han står likt en gammaldags trafikpolis i en gatukorsning och motar bort allt som stör och stjäl friheten.

Jag hörde för många år sedan om en man som åkt på sitt livs första retreat. Vägledaren frågade honom vad han uppskattat mest under de tysta dagarna i bön. Mannen svarade: "Ingen har försökt förflytta mig från A till B." Alla vi som smakat på det trånga utrymme som i värsta fall utgör en kristen gemenskap vet vad mannen menar. Där alla relationer instrumentaliserats kan friheten, den rymliga platsen, berätta vad jag får, men också vad jag slipper.

När vi lyssnar med en del av er medlemmar i kommuniteten hör vi återkommande en lättnad och glädje över att under några dagar slippa en del av det som kan fylla lokalt församlingsliv på hemmaplan:

Komplicerade organisationer, "verksamhets-overload", byggkommittéer, i värsta fall en kultur där man uppehåller sig mer vid periferin än vid centrum... Vi anar att man kommer till kommunitetens samlingar för det man får, men också för det man ibland behöver vila ifrån.

Den enkelhet som präglat kommunitetens liv med fokus på bön och gudstjänst är kort sagt värd att kämpa för.

En komiker berättade en gång om när han och hans fru köpt ett hus. De hade länge längtat efter något eget, och nu satt de på tröskeln till köksingången med fötterna i gräset och njöt med varsin kopp kaffe. En dag sa de till varandra: här skulle man kunna ha en lastpall att vila fötterna på. De skaffade sin lastpall, och fortsatte njuta sitt morgonkaffe. Efter ett tag sa de till varandra: Kanske vi skulle utöka lastpallen för att få plats med en trädgårdsmöbel. Det vore väl fint? Nu byggde de en större trätrall, och fick plats med både möbler och parasoll.

En regnig sommar sa de till varandra: Vore det inte bra med ett tak över trätrallen så vi kan skydda oss mot regnet? De tog dit en snickare och fixade ett tak till sin numera ganska ståtliga altan.

Ett år, lagom till det var dags att plocka in trädgårdsmöblerna för hösten, tittade de på varann och sa: kanske skulle vi glasa in vår altan, så kan vi sitta kvar här ute ända till oktober? Året därpå byggde de in sin altan i glas. Nu var de vid sina drömmars mål. En rejäl altan med räcke, tak och glaspartier! Frampå vårkanten året därpå satt de på tröskeln till den inglasade tjusiga altanen med fötterna i det fuktiga gräset utanför och sa till varann: Här skulle man kunna fixa till en lastpall att ha fötterna på.

Det är svårt med enkelhet. Varje organisation behöver vaka på de krafter som tenderar att förvandla den till en inglasad altan. Annars kommer människor en vacker dag, likt de pionjärer som en gång drömde om mer centrum än periferi, att gå ut ur det komplexa med en lastpall under armen och börja från början. Allt i en obändig längtan efter den rymliga platsen. Där Herrens Ande är, där är frihet!

*

Hälsning från biskop Esbjörn

”Salig är den som håller ut då han provas; när han har bestått provet skall han få det eviga livets segerkrans, som Gud har lovat dem som älskar honom.” (Jak. 1:12)

På denna aposteln Jakobs minnesdag kommer denna hälsning från Jakobs brev till Ekumeniska Kommuniteten i Bjärka Säby.

Det livet har lärt mig är att det alltid blir annorlunda. När jag blickar tillbaka över de åtta år som jag fått förtroendet att vara visitator har det varit en tid av många förändringar. Det har varit yttre förändringar och stundtals känslomässiga berg- och dalbanor. Det har också varit en sökandets tid, ibland i otålighet och ibland i stillsam väntan, en tid att provas.

Under denna provandets tid har kommuniteten visat sin styrka genom att inte ha förlorat sin själ. Kommuniteten har fortsatt att samlas där källor av levande vatten flödar. De källor som många gånger finner oss. Ni har bokstavligt och bildligt i ödmjukhet fortsatt att böja er inför treenig Gud under ett ”ära vare Fadern och Sonen och den Heliga anden” och tagit emot varandra som syskon i Kristus. Ni har fortsatt att vara en bedjande gemenskap.

I preses Jonas inledningsföredrag till Generalkapitlet, ”Identitet och riktning,” kom en mening att stanna kvar hos mig. Ha så att vi ska ”se vad som blommar i vägrenen.”

Det är något märkligt med blommor. Det märker vi som bor i parkernas stad, Enköping. Blommor gör inget väsen av sig. De bara står där, lockande och tilltalar oss med sin skönhet. Människor kommer långväga ifrån bara för att låta sig beröras. Det är som det finns en längtan efter det stilla, annorlunda och det som öppnar mot det mysterium som är livet.

För många år sedan möttes teologer, terapeuter och personer från sjukvården i själavårdscentret Modum Bad i Norge. Vi talade som hur vi ska orka att leva med skuld? Den enskilda skulden har vi både i samhälle och kyrka mönster för. I bikten kan vi bekänna och få förlåtelse. I samtal kan vi bearbeta och försonas. Det är däremot annorlunda med den kollektiva skulden, där vi bara genom att leva är delaktiga av strukturer som är orättfärdiga. Det är här vi blir hänvisade till hoppet om en annan tid, att något kan förändras och bli annorlunda. Vi talade om det som redan här i tiden kan vittna om något annat, som ”blommor vid vägrenen.” I samtalet kom vi den gången att nämna kommuniteter som dessa tecken i tiden som ger hopp. Platser som i sin tidlöshet, trogenhet och i det

avskalade visar mot något annat och som ser det viktiga i det som i världens ögon är olönsamt. Det är alltså gemenskaper som denna som kan öppna mot framtiden.

Det är väl därför det blir så viktigt att hålla ut då vi provas. Att inte förledas bort från centrum till periferi, från stillheten och skönheten till förytligande aktivitet – att bevara sin själ.

Finns det i världens ögon något mer olönsamt än att låta sig beröras av skönheten i kommunitetens festmessa? Ändå är det där livet fördjupas och hoppet ges som en gåva till världen.

Det har blivit annorlunda för kommuniteten än det en gång var och det kommer också fortsättningsvis att bli annorlunda. Men, ”salig är den som håller ut då han provas; när han har bestått provet skall han få det eviga livets segerkrans, som Gud har lovat dem som älskar honom.” (Jak. 1:12)

Reflektoriet

Ekumeniska Kommuniteten i Bjärka-Säby har släppt en podcast med namnet Reflektoriet.

Podden utgörs av såväl nyinspelningar som gammalt och nytt material ur det rika ljudarkivet från kommunitetens, Pilgrims och Johannesakademins möten, symposier och föreläsningsserier. Innehållet kommer att kretsa kring den tidiga kyrkan och kyrkans själavårdstradition. Fyra avsnitt om året utgår från teman i tidskriften Pilgrim. Vi kommer i några avsnitt att uppehålla oss vid kommunitetens Regel men också samtidsanalyser och mer nutida rörelser inom fältet för kyrka och teologi. Under ett och samma namn möter lyssnaren många olika personer som på olika vis relaterar till det ekosystem som utgörs av kommuniteten, tidskriften Pilgrim och Johannesakademien.

Namnet är en lek med ordet refektoriet som är måltidsrummet i västerländska kloster. Under måltiden lyssnar klostergemenskapen till läsningar och får så näring för såväl den yttre som den inre människan.

Att reflektera tillsammans är en nyckel till fördjupning.

Att igenkänna Kristus i sin medmänniska är att ana reflektionen från det eviga ljuset.

I det första avsnittet utforskar kommunitetens preses Jonas Eveborn, vice preses Emma Audas och Johannesakademins preses Patrik Hagman något av

kommunitetens spiritualitet med utgångspunkt i deras egna möten med platserna och gemenskapen.

Musiken i podden är komponerad av Andreas Runeson.
För formgivningen står Tomas Einarsson.

Avsnitten släpps varannan söndag kl 13.00 från och med 20 juli. Länkar till avsnitten finner ni under rubriken Reflektoriet på ekibs.se

Vi önskar god lyssning och fortsatta samtal!

Retreater

Under sensommaren är det en god idé att boka in det kommande årets retreat om det inte blivit av sedan tidigare. Retreaternas teman och ledare presenteras närmare på hemsidan.

Symposium om Mäster Eckharts andliga vägledning

Vårdnäs stiftsgård 16-18 januari 2026

Mäster Eckhart (1260–1328) var en nydanare av kristen spiritualitet med ett budskap om en helt ny väg till gudsnärvaro i ”vanliga” människors liv. Efter att som femtonåring inträtt i dominikanernas kloster i Erfurt, blev han efter en gedigen utbildning i filosofi och teologi, magister och lärare, kallad Mäster. Men han var mer än en lärd teolog som undervisade och predikade på latin för kyrkan och akademien. Som klosterledare föreläste och författade han på det tyska folkspråket i en samtid präglad av krig, pest och kyrkliga maktstrider.

I vårt symposium ser vi närmare på Mäster Eckharts andliga vägledning, hans undervisning om det gudomliga frö som är nedlagt i själens grund hos varje människa. Vi lär i Mäster Eckhart känna en brobyggare över kultur- och religionsgränser vars betydelse för morgondagens andlighet inte kan överskattas.

Arrangörer: Tidskriften Pilgrim och Mäster Eckhartsällskapet

Anmälan: <https://tidskriftenpilgrim.se/symposium>

MÅNADSBREV TILL EKUMENISKA KOMMUNITETEN I BJÄRKA-SÄBY

MÄSSOR I REGION BJÄRKA-SÄBY AUGUSTI 2025

7	12.00	Treenighetens kapell Stilla mässa
11	20.30	Treenighetens kapell <i>Minnesdag - Clara av Assisi</i>
14	12.00	Treenighetens kapell Stilla mässa
15	20.30	Treenighetens kapell <i>Festdag - Gudsmoderns avsomnande</i>
21	12.00	Treenighetens kapell Stilla mässa
28	12.00	Treenighetens kapell Stilla mässa
28	18.00	Vist kyrka Ökenmässa <i>Minnesdag - Augustinus av Hippo</i>
29	20.30	Treenighetens kapell <i>Minnesdag - Johannes döparens martyrium</i>

Med önskan om rika sensommardagar!

Guds frid

